

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- apmierināt prasījumus, kas jau ir izteikti pirmās instances tiesai adresētajā prasības pieteikumā, vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai atbilstoši Tiesas Statūtu 61. panta noteikumiem;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevums abās tiesu instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

- 1) Prasības pamatu sagrozīšana, kļūdas tiesību piemērošanā, kā arī neatbilstošs un pretrunīgs pamatojums attiecībā uz atbalsta saņēmēja noteikšanu un Komisijas rīcības brīvības izvērtēšanu, nosakot atbalsta saņēmēju.

Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja *AceaElectrabel Produzione S.p.A.* (turpmāk tekstā — “AEP” vai “apelācijas sūdzības iesniedzēja”) vērs uzmanību uz to, ka spriedums ir prettiesisks daļā, kurā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasības pamatu, kas attiecas uz atbalsta saņēmēja kļūdainu noteikšanu, kas bija subjektīvs nosacījums tam, lai varētu piemērot *Deggendorf* judikatūrā noteikto principu (saskaņā ar kuru jauna atbalsta pārskaitījums, kas pats par sevi ir atzīts par saderīgu, zināmos apstākļos var tikt apturēts līdz brīdim, kad tas pats uzņēmums ir atmaksājis tam iepriekš piešķirto nelikumīgo atbalstu). Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd atzinumu par šī pamata nepieņemamību tiktāl, ciktāl tas attiecas uz EKL 88. panta un Regulas Nr. 659/1999⁽¹⁾ pārkāpumu. AEP norāda, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi šo pamata daļu, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai vēlējas atbalsta saņēmēja noteikšanas kļūdu reducēt uz vienu no tipiskām administratīvā akta prettiesiskuma pazīmēm. Apgalvojot, ka jautājums par atbalsta atgūšanas noteikumu pārkāpšanu vispār neattiecas uz šo lietu, Pirmās instances tiesa ir parādījusi, ka tā ir sagrozījusi argumentus, ar kuriem bija pamatota šī prasības daļa. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd [Pirmās instances tiesas] spriedumu daļā, kurā tā nav kritizējusi lēmumu, neraugoties uz to, ka AEP (jaunā atbalsta saņēmēja) kļūdaini tikusi identificēta ar ACEA grupu (neatmaksātā atbalsta saņēmēju), pamatojoties uz kļūdainu, neloģisku un pretrunīgu Kopienas judikatūrā izstrādātā uzņēmumu grupas ekonomiskās vienības jēdziena piemērošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret to, ka šis jēdziens varētu tikt piemērots *joint venture* gadījumā, kad to kopīgi kontrolē divas dažādas grupas (kā tas ir AEP gadījumā), jo pastāvīgajā judikatūrā uzņēmumu ekonomiskās vienības jomā ir minēti tikai tie gadījumi, kad vairākus uzņēmumus kontrolē tikai viens veidojums. Vēl lielāku kļūdu Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi, uzskatot, ka nav nozīmes tam, ka 70 % no AEP kapitāla ir konsolidēts citā ekonomiskā grupā, kurai nav nekāda sakara ar neatmaksātā atbalsta saņēmēju. Tāpat Pirmās instances tiesa ir kļūdaini piemērojusi funkcionāli neatkarīga uzņēmuma jēdzienu, apgalvojot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju nevar uzskatīt par funkcionāli

neatkarīgu, jo tā ir pakļauta divu uzņēmumu kopīgai kontrolei.

- 2) Prasības pamatu sagrozīšana, kļūda tiesību piemērošanā, kā arī pretrunīgs un nepietiekams pamatojums attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja izteiktajiem argumentiem par *Deggendorf* judikatūras piemērojamību šīs konkrētās lietas izvērtēšanā.

Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz kļūdu spriedumā attiecībā uz *Deggendorf* judikatūras piemērošanu, jo tajā ir apstiprināts Komisijas vērtējums arī attiecībā uz objektīva nosacījuma izpildi, lai piemērotu *Deggendorf* judikatūru. Apelācijas sūdzības iesniedzēja īpaši apstrīd Pirmās instances tiesas apsvērumus daļā, kurā tā apstiprina, ka Komisijai nebija jāsniedz precīzi un konkrēti pierādījumi, lai pierādītu, ka pirmā un otrā atbalsta summēšanās ir radījusi tādas kaitīgas sekas Kopienas tirdzniecībai, kas jauno atbalstu padara par nesaderīgu ar kopējo tirgu. Pierādīšanas pienākumu attiecībā uz paziņota atbalsta nesaderīguma izvērtēšanu nevar patvaļīgi apvērst, it īpaši tad, ja Komisija nav izmantojusi instrumentus, kuri tai ir pieejami saskaņā ar reglamenta noteikumiem. Pirmās instances tiesa nav izvērtējusi šos apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentus un ir nekritiski apstiprinājusi Komisijas lēmumu. Visbeidzot Pirmās instances tiesa nav ne sapratusi, ne izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīto prasības pamatu, kurā tā norādīja, ka *Deggendorf* doktrīna nav paredzēta, lai radītu līdzekli to uzņēmumu sodīšanai, kuri nav atmaksājuši iepriekšējo atbalstu, bet ir paredzēta tikai, lai novērstu to, ka vairāku atbalstu summēšanās vienā uzņēmumā rada tādu kaitējumu Kopienas tirdzniecībai, kas jauno atbalstu padara par nesaderīgu līdz brīdim, kad tiek atmaksāts iepriekšējais atbalsts.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2009. gada 27. novembrī — Eiropas Komisija/Čehijas Republika**(Lieta C-481/09)**

(2010/C 24/71)

Tiesvedības valoda — čehu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — S. Pardo Quintillán un M. Thomannová-Körnerová)

Atbildētāja: Čehijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. februāra Direktīvas 2006/7/EK par peldvietu ūdens kvalitātes pārvaldību un Direktīvas 76/160/EEK atcelšanu ⁽¹⁾, prasības, vai katrā ziņā nepaziņojot Komisijai par šo aktu pieņemšanu, Čehijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 18. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš direktīvas transponēšanai beidzās 2008. gada 24. martā.

⁽¹⁾ OV L 64, 37. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Apvienotā Karaliste) 2009. gada 30. novembra rīkojumu — Budějovický Budvar, národní podnik/Anheuser-Busch, Inc.

(Lieta C-482/09)

(2010/C 24/72)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Budějovický Budvar, národní podnik

Atbildētājs: Anheuser-Busch, Inc.

Prejudiciālie jautājumi

1) Kas ir domāts ar terminu “akcepts” Padomes Direktīvas 89/104/EEK ⁽¹⁾ 9. panta 1. punkta izpratnē un it īpaši:

- vai termins “akcepts” ir uzskatāms par Kopienu tiesību jēdzienu vai arī valsts tiesas kompetencē ir piemērot valsts tiesību aktus attiecībā uz akceptu (tai skaitā attiecībā uz lietošanas ilgumu vai ilgu godīgu līdzās pastāvēšanu)
- ja “akcepts” ir Kopienu tiesību jēdziens, vai var uzskatīt, ka preču zīmes īpašnieks ir akceptējis cita uzņēmuma identisku preču zīmi situācijā, kad jau ilgi pastāv preču

zīmju godīga līdzās pastāvēšana, ja viņš jau ilgi zinājis par šīs preču zīmes lietošanu, taču nav bijis spējīgs to novērst?

c) jebkurā gadījumā, vai ir nepieciešams, lai preču zīmes īpašnieks savu preču zīmi būtu reģistrējis pirms viņš veic citas i) identiskas vai ii) maldinoši līdzīgas preču zīmes “akceptu”?

2) Kurā brīdī “piecu secīgu gadu” laika posms ir uzskatāms par sākušos un it īpaši, vai tas var sākties (un arī beigties) pirms agrākas preču zīmes īpašnieks ir faktiski reģistrējis savu preču zīmi; un ja tā, tad kādi nosacījumi nepieciešami, lai noteiktu termiņa sākumu?

3) Vai Padomes Direktīvas 89/104/EEK 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts piemērojams tādējādi, ka tas agrākas preču zīmes īpašniekam ļauj dominēt pat gadījumā, kad ilgu laika posmu godīgi ir līdzās pastāvējušas divas identiskas preču zīmes, kas attiecas uz identiskām precēm, tādā veidā, ka agrākās preču zīmes izcelsme nenozīmē to, ka šī preču zīme attiecas tikai uz agrākās preču zīmes īpašnieka precēm, bet gan attiecas uz tā precēm vai otrā lietotāja precēm?

⁽¹⁾ Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 40, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2009. gada 30. novembrī — Eiropas Kopienu Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-486/09)

(2010/C 24/73)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — M. Condou-Durande un N. Bambara)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Padomes 2002. gada 13. jūnija Regulas (EK) Nr. 1030/2002 ⁽¹⁾ prasības, Itālijas Republika nav izpildījusi šīs regulas 1. un 9. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.